

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.I.10.521/2007/3.szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Lehőcz József ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Nyeste József ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnál 1.M.803/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.081/2007/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Legfelsőbb Bíróság a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.081/2007/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra, és új határozat hozatalára utasítja.

A felek felülvizsgálati eljárási költségét egyenként 5.000 /ötezer/ forintban, a felülvizsgálati eljárás illetékét 34.390 /harmincnégyezer-háromszázkilencven/ forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében az 1998-ban elszenvedett üzemi balesetével összefüggő kára megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a kára a baleset előtti vájár átlagkeresettel számított táppénz és a rehabilitációs munkakörében elért alacsonyabb keresete alapján számított táppénz különbözetéből adódik, amely táppénz különbözet sorszerű megbetegedés esetén is fennáll.

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság 1.M.803/2004/24. számú ítéletével kötelezte az alperest 573.190 forint keresetvesztesség és kamatai megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a munkavégzés közben 1998-ban felperest ért balesetért való teljes felelősségét az alperes elismerte, a felek a nem vagyoni kártérítés

és az általános kártérítés tekintetében egyezséget kötöttek, amelynek alapján az alperes havi kártérítési járadékot fizet a felperesnek amellelt, hogy rehabilitációs munkakörbe helyezte. A beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes 2003. március 7-étől 2004. július 31-éig 135 napot töltött keresőképtelen állományban, amelyből 42 nap volt összefüggésbe hozható az üzemi balesetével. Ezen túlmenően 2004. augusztus 1-jétől 2005. október 21-éig további 28 napot volt keresőképtelen saját sorsú megbetegedés miatt.

A munkaügyi bíróság mind az üzemi balesettel összefüggő, mind pedig a saját sorsú megbetegedés miatt kapott táppénz tekintetében megalapozottnak találta a keresetet, mivel mindkét esetben megállapítható volt a felperest ért kár. Ez egyfelől a korábbi átlagkereset és a baleset miatt keresőképtelenség alapján kapott táppénz különbözetében, másrészt abban jelentkezett, hogy baleset hiányában a sorsszerű megbetegedés alapján járó táppénz is magasabb összegű lett volna. A munkaügyi bíróság a felperes által számított 598.466 forint különbözetből 573.190 forint keresetveszteséget ítélt megalapozottnak.

Az alperes fellebbezése alapján eljárta Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2.Mf.20.081/2007/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság vizsgálta a fellebbezési eljárás során pontosított -összegszerűségében 420.673 forint - keresetkiegészítés különbözetre vonatkozó keresetet, és azt az Mt. 186. § (3) bekezdésére hivatkozással elutasította. Utalt arra, hogy az alperes nem tanúsított megtévesztő magatartást, a felperest megillető kártérítési járadékot folyamatosan fizette.

A munkaügyi bíróság által megalapozottnak ítélt további kártérítési igényeket amiatt utasította el, mivel álláspontja szerint ezek nem állnak az üzemi balesettel okozati összefüggésben, hiszen a táppénzes időszakok alatt a felperes általános kóddal, saját sorsú megbetegedése miatt került keresőképtelen állományba, és nem baleseti táppénzben részesült. A felperes gyermekápolási táppénzes állománya úgyszintén nincs összefüggésben az üzemi balesettel, ezért az Mt. 174. §-a és 183. §-a értelmében a felperes ezen igénye is alaptalan.

A felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, és „a másodfokú eljárásban módosított” kereseti kérelmének megfelelő keresetveszteség megfizetése iránt felülvizsgálati kérelemmel élt. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen alkalmazta az Mt. 186. § (3) bekezdését. Álláspontja szerint a rehabilitációval kapcsolatos keresetveszteséget három éves elévülési időn belül követelhetette. Ebben a körben előadta, hogy az

alperes évenként felülvizsgálta ugyan a keresetveszteségét, azonban figyelmen kívül hagyta a hosszú betegállományokat, és noha a 8/1983.(VI.29.) EüM-PM együttes rendelet alapján erre az időszakra nem folyósított rehabilitációs keresetkiegészítést, ugyanakkor ezt kártérítést csökkentő tényezőként egész évben figyelembe vette.

A betegállományokkal kapcsolatos keresetveszteség, azaz az ún. vājāri átlagkereset alapján elérhető táppénz és a tényleges táppénz közötti különbözetként jelentkező kár vonatkozásában tévesnek tartotta a másodfokú bíróság álláspontját a balesettel való okozati összefüggés hiányáról. Ebben a körben az Mt. 174. §-ának megsértésére hivatkozott. Felülvizsgálati kérelme alátámasztásaként okirati bizonyítékokat csatolt.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperest rehabilitációs munkakörbe helyezte, részére kártérítési járadékot folyósít, amelyből levonja a jogszabály alapján járó ún. keresetkiegészítést. Ez utóbbi a keresőképtelenség idejére nem volt folyósítható, a táppénzes napokra azonban a baleset alapján járó kártérítési járadékot megfizette. Elfogadhatatlannak tartotta, hogy a felperes a per tárgyát nem képező új körülményekre is hivatkozott, és a perben nem szereplő okiratokat csatolt a felülvizsgálati kérelméhez.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint részben alapos.

A felperes a keresetében az üzemi balesetével összefüggő 42 nap keresőképtelenség idejére a vājāri átlagkereset és a táppénz közötti különbözet megfizetését, a sorsszerű megbetegedései és a gyermekápolási táppénzes állomány idejére pedig a vājāri átlagkeresettel elérhető táppénz és a rehabilitációs munkakörben elért keresettel számított táppénz különbözet megfizetését kérte.

A munkaügyi bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy ezen kártérítési igények tekintetében fennáll-e az üzemi balesettel való okozati összefüggés, és azokért az alperes mint munkáltató kártérítési felelőssége az Mt. 174. § (1) bekezdése alapján megállapítható-e.

A munkaügyi bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény és kiegészítő szakvélemény alapján törvénysértés nélkül állapította meg, hogy a felperes által megjelölt 2002. március 7-étől 2005. október 21-éig terjedő időszakban felmerült összes keresőképtelen állományból 42 nap az üzemi balesettel összefüggő megbetegedés miatti keresőképtelenség volt. Az igazságügyi orvosszakértő hiteles

és meggyőző indokát adta annak, hogy a balesettel összefüggést miért látta megállapíthatónak a korábbi háziorvosi nem ilyen jellegű kód megjelölés ellenére. Ezen időszakra vonatkozóan ezért az alperes a teljes keresetvesztéséget - azaz a vajúrási átlagkereset és a tényleges táppénz közötti különbözetet - köteles megtéríteni az Mt. 174. §-ának (1) bekezdése értelmében.

A perben nem volt vitás, hogy az alperes a perbeli üzemi balesettel összefüggő teljes kárfelelősségét elismerte. Ezért a felperes sorsszerű megbetegedése alapján a rehabilitációs munkakörben elért keresettel számított alacsonyabb táppénz és a vajúrási átlagkeresettel számítható magasabb összegű táppénz különbözete tekintetében abban kellett állást foglalni, hogy ez a veszteség összefügg-e az üzemi balesettel. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság álláspontja helytálló. Ezen igény tekintetében az okozati összefüggés amiatt áll fenn, mivel a felperes az üzemi baleset következtében került rehabilitációs munkakörbe, és a teljes kárért való felelősségből következően őt a sorsszerű megbetegedés esetén is olyan helyzetbe kell hozni, mintha baleset nem érte volna. Amennyiben a különbözet megállapítható, az alperes a felelősségét nem háríthatja el pusztán azon az alapon, hogy a táppénz alapját képező megbetegedés sorsszerű megbetegedés volt, vagy pedig a felperes gyermekápolási táppénzben részesült.

Az első fokú eljárásban beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény alapján a munkaügyi bíróság 573.190 forintban állapította meg a balesettel összefüggő különbözetet (elsőfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdés).

A másodfokú ítélet indokolása szerint a felperes a keresetét a fellebbezési eljárásban „pontosította”: egyrészt az összegszerűséget 420.637 forint „keresetvesztési igényben” jelölte meg, amelynek a jogalapját illetően a 8/1983.(VI.29.) EüM-PM együttes rendelet 18. § (4) bekezdésére hivatkozott, és azt sérelmezte, hogy az e jogszabályban meghatározott „keresetkiegészítési járadékot a táppénzes állomány alatt nem folyósították” (másodfokú ítélet 3. oldal 3. bekezdés).

Az első fokú eljárásban előterjesztett felperesi keresetnek, és ennek alapján az első fokú eljárásnak nem képezte tárgyát a 8/1983.(VI.29.) EüM-PM együttes rendelet alapján járó rehabilitációs keresetkiegészítés. Ehhez képest nem értelmezhető az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság által elbírált „kereset pontosítás”, amely ténybelileg, összegszerűségében és a jogalap megjelölésében eltért az első fokú eljárásban előterjesztett és elbírált keresettől (Pp. 247. §). Ezért a felülvizsgálati kérelem tárgyát képező jogerős ítélet felülvizsgálatra nem alkalmas.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra, és új határozat hozatalára utasította a keresetet elbíráló elsőfokú ítélet vizsgálata körében, figyelemmel a fellebbezésre, a fellebbezési ellenkérelemre és a Pp. 247. §-ában előírtakra.

A Pp. 275. § (5) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárás költségét és a felülvizsgálati eljárás illetékét csupán megállapította azzal, hogy annak viselése felől az új határozatot hozó bíróság dönt.

Budapest, 2008. március 19.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő